

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci
žalobce: N. D. A. nar. x, státní příslušnost Vietnam, bytem X, zastoupen JUDr. Jiřím Běleckým, advokátem se sídlem Dukelských hrdinů 59/II, Rakovník, proti **žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 2. 2017, č. j. CPR-4146-2/ČJ-2017-930310-V238,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Praze dne 27. 2. 2017 domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí, jímž žalovaná zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 6. 1. 2017, č. j. KRPS-215406-42/ČJ-2016-010023-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž mu byla podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uložena povinnost opustit území České republiky v době nejpozději do 60 dnů ode dne převzetí rozhodnutí stanovené dle § 50a odst. 4 tohoto zákona.

Žalobce v žalobě uvedl, že rozhodnutí žalovaného pro něj představuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Žalobce je rodičem občana EU mladšího 21 let, kterého vyživuje, a již více než 2 roky čeká na rozhodnutí Okresního soudu v Chomutově o jeho návrhu na svěření svého syna, nezletilého P. B., nar. x, (dále jen „dítě“ nebo „P.“ anebo

„nezletilý P.“) do své péče. První jednání bylo nařízeno na den 10. 1. 2017, bylo však odročeno na den 5. 4. 2017 z důvodu, že se nepodařilo předvolání doručit matce dítěte a paní N. K., příbuzné dítěte, které je na základě rozsudku Okresního soudu v Kladně ze dne 13. 5. 2014, č. j. 42 P 3/2014 – 41, svěřeno do osobní péče. Žalobce vytvořil všechny nezbytné podmínky, aby jeho syn mohl být svěřen do jeho péče. Opuštění území České republiky znemožní žalobci, aby mu syn mohl být svěřen do péče, resp. aby se vůbec mohl jednat u Okresního soudu v Chomutově zúčastnit. Případné opuštění území České republiky by znamenalo nenapravitelnou újmu pro syna žalobce, kdy by fakticky byl zbaven možnosti, že bude svěřen do jeho péče. Žalobce se neztotožňuje ani s argumentací žalované, že hodlá-li se žalobce v budoucnu účastnit ústního jednání ve věci P. B., nebude mu jeho vstupu bráněno v případě, že bude mít povolen legální vstup a pobyt na území České republiky. Přitom je zřejmé, že ve skutečnosti je nemožné dosáhnout (při povinnosti opustit území do dne 10. 3. 2017) povolení vstupu do České republiky k jednání konanému dne 5. 4. 2017. Rovněž lhůta 60 dnů k opuštění území je nepřiměřená s ohledem na to, že veškerá příprava právních jednání a právní porady mezi žalobcem, který neovládá český jazyk, a právním zástupcem se musí uskutečnit za přítomnosti tlumočníka, což je časově a technicky náročné.

Žalobce učinil součástí žaloby i návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve vztahu k napadenému rozhodnutí a k rozhodnutí prvostupňovému, neboť odvolání nemá dle § 169 odst. 3 zákona o pobytu cizinců odkladný účinek. V něm poukázal na to, že opuštění území České republiky by pro něj znamenalo nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout žalované, a současně není v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě doručeném Krajskému soudu v Praze dne 10. 3. 2017 navrhla odmítnutí žaloby s odkazem na § 171 písm. d) zákona o pobytu cizinců, dle kterého jsou z přezkoumání soudem vyloučena rozhodnutí o ukončení pobytu, pokud se cizinec před zahájením řízení o ukončení pobytu zdržoval na území nebo v tranzitním prostoru mezinárodního letiště neoprávněně, popř. zamítnutí žaloby s odkazem na odůvodnění svého rozhodnutí. Žalovaná vyjádřila nesouhlas s přiznáním odkladného účinku žalobě. Rozhodnutí o povinnosti opustit území České republiky bylo vydáno z důvodu neoprávněného pobytu na území České republiky. Vycestování žalobce z území České republiky je žádoucí, nedojde tím ani k podstatnému zásahu do jeho práv.

Krajský soud v Praze (dále jen „soud“) z předloženého správního spisu zjistil následující skutečnosti:

Žalobce se dne 20. 6. 2016 dostavil na policii, kde bylo zjištěno, že má cestovní pas a nemá oprávnění k pobytu na území, měl pouze výjezdní příkaz s platností od 20. 4. 2016 do 18. 6. 2016. Žalobce doložil doklady o vazbě na občana České republiky, a to jeho syna P. B., nar. x.

Dne 20. 6. 2016 bylo s žalobcem zahájeno správní řízení o povinnosti opustit území ČR. Do protokolu za přítomnosti tlumočníka uvedl, že ve Vietnamu má jednoho bratra, matku a otce. Do ČR přicestoval před pěti lety za účelem sloučení s rodinou, a to s manželkou N. T. B. P., nar. x, se kterou od roku 2013 žili odděleně a v roce 2015 se s ní rozvedl. Pak měl vztah s A. B., se kterou má syna P. Kontakt na A. B. nemá. P. žije na základě rozsudku Okresního soudu v Kladně se sestřenicí jeho matky N. K. K P. B. má vyživovací povinnost, platí měsíčně 1.000,- Kč paní K. Žalobce se oženil znovu dne 16. 12. 2015 s N. T. H., nar. x, která má trvalý pobyt a práci v Německu. Jsou v telefonickém kontaktu, ona za ním jezdí jednou až dvakrát do měsíce. Žalobce se chce v budoucnu za ní i se synem přestěhovat. Nevadí mu, že syn nebude v kontaktu se zbytkem rodiny. Nyní žalobce pracuje brigádně v tržnici SAPA.

Kulturní a sociální vazby na Českou republiku nemá, je bez vyznání, o azyl v žádné zemi nežádal, nic mu nebrání ve vycestování.

Žalobce doložil rozsudek Okresního soudu v Kladně ze dne 13. 5. 2014, č. j. 42 P 3/2014 – 41, dle kterého byl P. B. svěřen do osobní péče N. K., a žalobci byla stanovena povinnost přispívat na jeho výživu částkou 1.000,- Kč měsíčně. V rozsudku je mj. uvedeno., že ani jeden z rodičů o dítě od narození nepečovali, proto byl nezletilý umístěn do zařízení Klokánek v Praze. Matka A. B. syna neviděla čtyři měsíce, do Klokánku za ním jezdila málo, nikde nepracuje, vydělává si jinak. Žalobce předal na výživu nezletilého A. B. částku 5.000,- Kč, kterou využila na cestu do Irska. Na výživné platil žalobce do zařízení Klokánek 1.000,- Kč měsíčně.

Dne 24. 10. 2016 byla vyslechnuta N. K. Uvedla, že biologického otce P. zná jen křestním jménem M. A. B., matka P., jí asi před měsícem sdělila, že jí žalobce dal 10.000,- Kč za to, že ho nechá zapsat do rodného listu, aby mohl získat v České republice trvalý pobyt. P. s žalobcem v kontaktu nejsou. Žalobce o P. nikdy neprojevil zájem. P. nezná nikoho z žalobcovy rodiny. Sama telefonicky kontaktovala žalobce před půl rokem s žádostí, aby jí poslal výživné, pak si ale žalobce změnil číslo a už se mu nedovolala. Sám žalobce ji nikdy nekontaktoval. Žalobce dluží na výživném za poslední půl roku 6.000,- Kč. Sama považuje P. za svého syna, jsou na sebe fixováni.

Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci uložena povinnost opustit území České republiky do 60 dnů ode dne převzetí rozhodnutí. Povinnost opustit území České republiky nepovažoval správní orgán prvního stupně za nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života, neboť si žalobce může ve svém domovském státě nebo jiném státě, kde může pobývat, kdykoliv požádat o vydání víza a do České republiky se pak může vrátit. Dále může žalobce požádat o pobyt v některé zemi EU – např. v Německu, kde pobývá jeho manželka. Veškeré kontakty se synem P. se odehrávají prostřednictvím soudu, nemůže tak dojít k narušení rodinných vazeb. Lhůta pro opuštění území je přiměřená vzhledem k tomu, že žalobce vlastní platný cestovní doklad a žádné překážky ve vycestování mu nebrání.

Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, ve kterém uplatnil shodné námitky jako v žalobě. Rozhodnutí pro něj představuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Žalobce je rodičem občana EU mladšího 21 let, kterého vyživuje. Není jeho vinou, že mu dosud nebylo umožněno žít s ním v domácnosti. Již 13. 2. 2015 podal k Okresnímu soudu v Chomutově návrh na jeho svěření do své péče. Žalobce je citově vázán ke svému synovi, pokoušel se opakovaně telefonicky prostřednictvím osoby se znalostí českého jazyka o něm získat informace od N. K. N. K. u výsledku vypověděla nepravdivé informace o zápisu žalobce do rodného listu a údajném nezájmu žalobce o P. pouze ze strachu o to, aby nebyl P. svěřen do péče žalobce.

K odvolání žalobce připojil protokol o jednání před soudem prvního stupně - Okresního soudu v Chomutově ze dne 10. 1. 2017, sp. zn. 13 P 108/2014, ze kterého vyplývá, že předvolání k jednání nebylo doručeno matce P. a N. K., proto bylo jednání odročeno na 5. 4. 2017.

Rozhodnutím žalované bylo odvolání zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

Rozhodnutí žalované bylo žalobci doručeno dne 20. 2. 2017. Žaloba byla doručena soudu dne 27. 2. 2017. Lze tak konstatovat, že žaloba je včasná [srov. ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) ve spojení s ustanovením § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců].

Žalovaná vyjádřila souhlas s rozhodnutím bez nařízení jednání. Žalobce na výzvu soudu v poskytnuté lhůtě nesdělil, zda souhlasí, aby ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání, proto lze s poukazem na § 51 odst. 1 s. ř. s. mít za to, že s tímto postupem souhlasí.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Soud nezjistil vady, ke kterým by musel přihlédnout i bez návrhu, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O návrhu na odkladný účinek soud nerozhodoval, neboť po provedení nezbytných procesních úkonů přistoupil k bezodkladnému projednání a rozhodnutí věci.

Soud předně konstatuje, že již dříve rozhodoval ve věcech žalobce, a to v řízeních vedených pod sp. zn. 48 A 51/2015 a sp. zn. 48 A 32/2016, kde účastníkem byli žalobce a Komise pro rozhodování pro ve věcech pobytu cizinců. Žalobcova žádost o povolení k přechodnému pobytu podaná dne 9. 9. 2013 byla zamítnuta z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 87b, ve spojení s § 15a zákona o pobytu cizinců, neboť ho nebylo možno považovat za rodinného příslušníka občana EU. Rovněž tak jeho žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podaná dne 25. 11. 2014 byla podle § 87k odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců zamítnuta ze stejného důvodu. Žalobce tato rozhodnutí napadl odvoláními a poté žalobami. Podstatou obou žalob byl spor o to, zdali skutkové okolnosti dostačují k závěru, že je možno žalobce považovat za rodinného příslušníka nezletilého P. ve smyslu zákona o pobytu cizinců a tedy rodinného příslušníka občana EU ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ve znění před 17. 12. 2015. Zdejší soud obě žaloby zamítl rozsudkem ze dne 7. 11. 2016, č. j. 48 A 51/2015 – 30, když dospěl k závěru, že žalobce s nezletilým společnou domácnost netvořil a netvoří, proto ho nelze považovat za rodinného příslušníka občana EU. Kasační stížnost podaná žalobcem byla rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017, č. j. 9 Azs 304/2016 – 35, zamítnuta, když se s názorem zdejšího soudu ztotožnil.

Soud konstatuje, že žalobce měl výjezdní příkaz platný do 18. 6. 2016, tj. do tohoto dne měl opustit území České republiky. Po tomto dni se na území České republiky nacházel neoprávněně. Dle § 118 odst. 5 zákona o pobytu cizinců se pro účely správního vyhoštění za přechodný pobyt na území považuje i neoprávněné zdržování se cizince na území. S žalobcem by mohlo být zahájeno řízení o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, dle kterého policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu. V takovém případě by žalobci bylo zakázáno se vrátit na území ČR po dobu až 3 let a byl by zařazen do informačního systému smluvních států.

Správní orgán prvního stupně i žalovaná správně vyhodnotily, že v případě žalobce není na místě vést řízení o správním vyhoštění, nýbrž řízení o povinnosti opustit území (srov. ustanovení § 118 odst. 5 věty druhé a § 50a odst. 6 zákona o pobytu cizinců). K tomu soud upozorňuje, že správním vyhoštěním má osoba povinnost území České republiky opustit a je jí stanovena určitá doba, po kterou se nesmí na území České republiky vrátit. Naopak na základě rozhodnutí o povinnosti opustit území České republiky má osoba povinnost opustit území České republiky, ale má možnost se legálně vrátit, tj. vyřídít si zde vízum povolení určitého druhu pobytu. Žalobce si tedy může požádat o vízum či legální pobyt na území České republiky i poté, co opustí území České republiky.

Jak správní orgány správně uvedly, neznamená rozhodnutí o povinnosti opustit území nepřiměřený zásah do žalobcova soukromého a rodinného života ve vztahu k nezletilému P.. Žalobce s nezletilým P. od narození nikdy nežil. Ani v době, kdy nezletilého opustila jeho matka, se jej neujal a nežádal o jeho svěřeni do své péče. Naopak z rozsudku Okresního soudu v Kladně ze dne 13. 5. 2014 vyplývá, že se připojil k návrhu na svěřeni nezletilého P. do péče jeho tety N. K. Žalobce podal k Okresnímu soudu v Chomutově návrh na svěřeni nezletilého do své péče dne 13. 2. 2015, tedy až poté, co Ministerstvo vnitra zamítlo žádost žalobce o povolení k přechodnému pobytu, a Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců toto rozhodnutí potvrdila a odvolání žalobce proti němu zamítla. Dle soudu je tak zřejmá účelovost tohoto opatrovnického řízení, tedy pouhá žalobcova snaha setrvat na území České republiky. Nadto ustanovení o povinnosti opustit území explicitně nestanoví povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016 – 30).

Žalobce spatřuje zásah do soukromého a rodinného života ve vztahu ke svému synovi a uvádí, že je rodičem občana EU mladšího 21 let, kterého vyživuje, ve smyslu ustanovení § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Soud k tomu poznamenává, že ustanovení § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců definující pojem rodinného příslušníka občana EU nebylo ve správním řízení vůbec aplikováno. Přesto k tomu soud uvádí následující.

Dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *se rodinným příslušníkem občana Evropské unie pro účely tohoto zákona rozumí jeho rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje*. Ustanovení § 15a bylo novelizováno s účinností od 18. 12. 2015 zákonem č. 314/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony.

V důvodové zprávě k této novele se uvádí: „*Ustanovení § 15a odst. 1 písm. b) reaguje na rozsudek Soudního dvora ze dne 19. 10. 2004 ve věci C-200/02, Zhu a Chen, který se zabýval otázkou práva pobytu rodiče (příslušníka třetí země) nezletilého dítěte – občana Evropské unie na území členského státu. Konkrétně jde o případ, kdy nezletilý občan Evropské unie je závislý na výživě svého rodiče, který jej skutečně vychovává. Tímto rozsudkem soud dospěl k závěru, že čl. 18 SES a směrnice Rady 90/364/EHS ze dne 28. 6. 1990 o právu pobytu zakládají (za okolností daného případu) právo pobytu nezletilého občana Unie na dobu neurčitou na území jiného členského státu za podmínek, že má uzavřeno zdravotní pojištění a je osobou vyživovanou rodičem (příslušníkem třetí země), který má dostatečné finanční prostředky k tomu, aby se nezletilé dítě nestalo neodůvodněnou zátěží pro sociální systém hostitelského státu. V tomto případě umožňují tatáž ustanovení rodiči, který nezletilce skutečně vychovává, aby s ním pobýval v hostitelském členském státě. Věková hranice 21 let vyplývá ze směrnice 2004/38/ES. Oproti dosavadnímu znění ustanovení § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců již není jako podmínka uvedena společná domácnost, neboť ta není výslovnou podmínkou ani dle výše citovaného rozsudku. S ohledem na požadavek skutečné výchovy je akcentován faktický stav péče, tj. skutečné výchovy nezletilého občana Evropské unie, přičemž není vyloučeno, aby za rodinného příslušníka byl považován např. i rozvedený rodič, který se skutečně podílí na péči, resp. výchově dítěte. Nejde tedy o formální či neexistenci existenci rodičovské odpovědnosti, ale o to, zda jí v daném případě rodič skutečně vykonává, tedy zda se skutečně pečuje o dotyčné dítě.*“

Novela odstranila, jak správně konstatuje žalobce, dřívější podmínku soužití rodiče a dítěte ve společné domácnosti, upřednostnila faktický stav, tj. skutečnou výchovu a péči (srov. i rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 2. 2016, č. j. 78 A 1/2016 - 34). Nutný je tak alespoň podíl na péči a výchově dítěte – jako např. u rozvedených rodičů, kdy jeden z nich nemá dítě ve společné domácnosti, ale podílí se nadále na jeho výchově a péči. Žalobce však o svého syna fakticky nepečuje a nikdy nepečoval, na jeho výchově se nepodílí, a ani v době, kdy nezletilého P. opustila jeho matka, se jej neujal a nežádal o jeho svěřeni do své péče. Naopak z rozsudku Okresního soudu v Kladně ze dne 13. 5. 2014 vyplývá, že se připojil k návrhu na svěřeni nezletilého P. do péče jeho tety N. K. Skutečnost, že žalobce podal u Okresního soudu v Chomutově návrh na svěřeni nezletilého P. do péče, nemění nic na tom, že žalobce až dosud o nezletilého P. nepečoval a nepodílel se na jeho výchově. Proto ho nelze považovat za rodinného příslušníka občana EU.

K námitce, že opuštění území znemožní svěřeni nezletilého P. do žalobcovy péče, resp. se vůbec zúčastnit projednání před Okresním soudem v Chomutově soud uvádí, že opustit území České republiky měl žalobce do dne 10. 3. 2017. Nikoli pochybením na straně soudu rozhoduje soud až po tomto dni. Navíc se žalobce mohl pokusit si legální pobyt v České republice vyřídit do dne 5. 4. 2017 tak, aby se mohl zúčastnit předmětného jednání u Okresního soudu v Chomutově, popř. se mohl z jednání u tohoto okresního soudu omluvit a požádat o odročení jednání na dobu, kdy bude v České republice pobývat legálně. Nahlédnutím do veřejně přístupné aplikace infoSoud na stránkách Ministerstva spravedlnosti ČR pak soud zjistil, že dne 5. 4. 2017 bylo ve věci vedené u Okresního soudu v Chomutově vydáno usnesení a nad rámec toho u označeného soudu ověřil, že tímto usnesením došlo k zastavení řízení z důvodu zpětvzetí návrhu. Souvislost mezi opuštěním území (které mělo nastat do dne 10. 3. 2017) a nemožností svěřit dítě do žalobcovy péče a dále nemožností se zúčastnit jednání v řízení vedeném u Okresního soudu v Chomutově tak dle soudu není dána.

K námitce nepřiměřenosti lhůty 60 dnů k opuštění území soud uvádí, že dle § 50a odst. 4 zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o povinnosti opustit území stanoví lhůtu 7 až 60 dnů. Lhůta tedy byla stanovena v souladu se zákonem. Soud pouze na okraj v této souvislosti upozorňuje na možnost stanovení nové doby k opuštění území dle § 174a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

Na základě předešlých právních závěrů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Úspěšné žalované pak žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12. dubna 2017

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová

Rozsudek byl vyhlášen dne 12. dubna 2017 [§ 49 odst. 11 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].